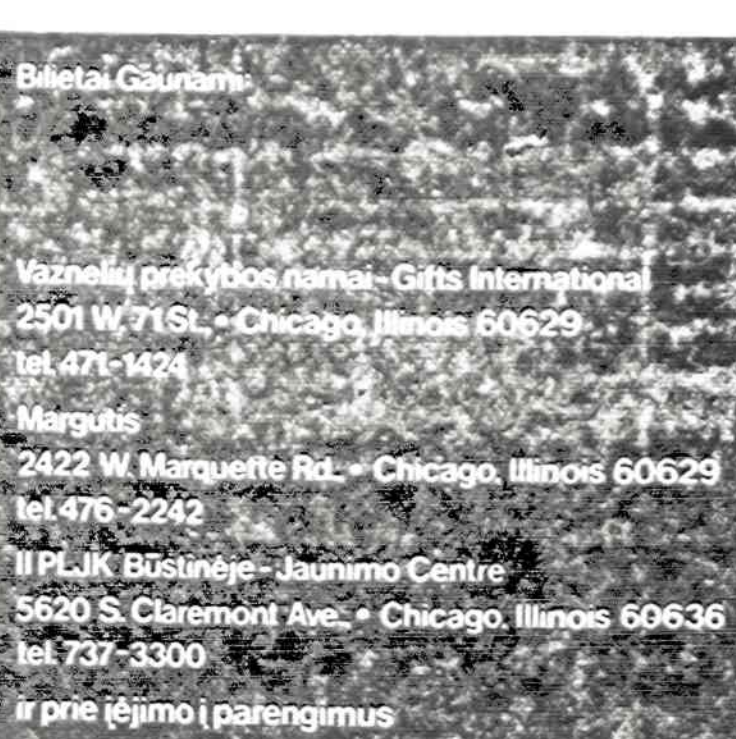
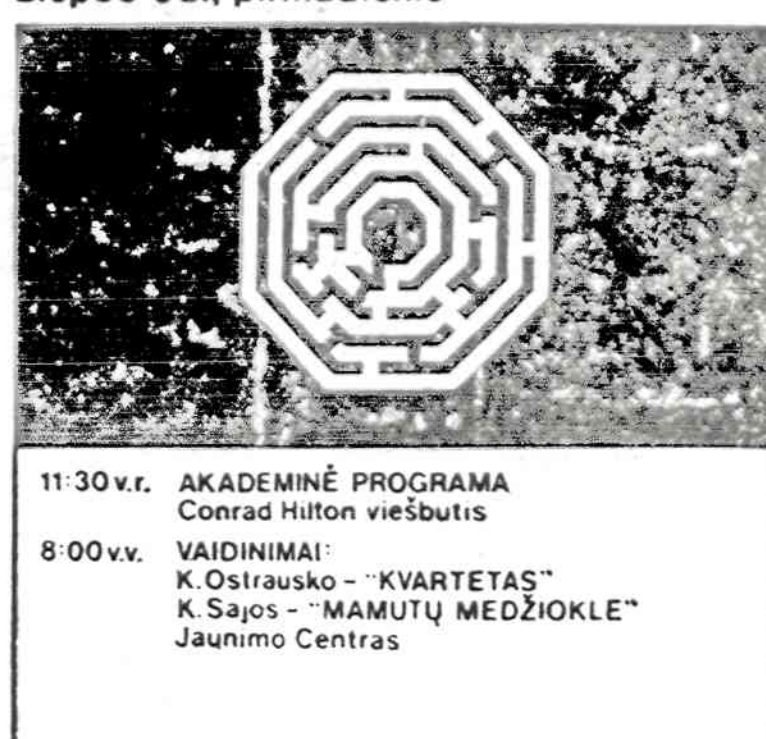

1972 Jaunimo darbas ir širdis-lietuvių tautos ateitis!

Liepos 1d., šeštadienis

Liepos 2d., sekmadienis

Liepos 3d., pirmadienis

M. ŠNARIENĖ

RŪPESČIAI JAUNIMUI SUSIRENKANT

(Tęsinys)

Juk aptariamasis jaunimas yra ne atskira mūsų visuomenės gentis, bet daugiausia vaikų tėvų, kurie vienaip ar kitaip dalyvauja liet. veikloje. Ir ne vienas tų senųjų kažin ką atiduotų, kad tik vaikai — sūnus ar duktė — kartu su jais dirbtų. Ir, žinoma, su džiaugsmu ir pasididžiavimu prieš kitus užleistų visokias savo turimas vietas ir einamas pareigas. Kad tik anie imtų! Tėvai net grynai savo pastangas jauniams priskiria, kad tik šiems kur nors pasireikšti liet. tarpe būtų lengviau.

Š. m. "Keleivio" nr. 15 savo redakciniame straipsny "Idealistinis realizmas" tarp kitko štai ką rašė: "Vyresnieji ar net senstėję kalba jaunimo vardu spaudoje, vyresnieji ar senstėję organizacija dainų ir šokių šventes, kone pensininkai suprojektuoja ir organizuoja Jaunimo Kongresus, įtaigoja jų programą ir paskui ieško jaunimo, kad prie to sumanymo įvykdymo prisidėtų, kad vadintųsi tai jaunimo iniciatyvos padarinys, nes gi norime, kad taip būtų... O dar akivaizdžiau — senoji karta (darbininkai ir net pensininkai) renka jaunimo suvažiavimams ir šventėms savo tarpe pinigų, kai šie, išėję mokslo ir jau praturtėję, vadinamieji jaunuoliai, tik vienas kitas savo graši įmeta.

Mums kartais rodo, kad tėvai už savo vaikus sėstųsi net į vaikų darželių ir liet. mokyklų suolus, kad galėtų tvirtinti, jog visus gausus mūsų jaunimas tas mokyklas lanko ir lietuviybę tiesiog iš senųjų geria. Taip mes norėtume to, ko nėra".

Atsakymas vyresniesiems

Visiškai sutinku su V. Zubo užuomina, kad kaltė už lietuviškos gyvybės čia išlikimą kris vyresniajai kartai. Tik ne dėl to, kad šioji ar net vidurinėji karta dar lig šiol nepasitraukė iš užpečių, užleisdama vietą jaunimui. Amžius, metai prabėga greičiau, negu žmogus spėja ką įsisąmoninti ir teisingai suvokti padėti. Jauno amžiaus veikėjų hekrutavimas, o senųjų išsiijojimas galiausiai baigtųsi "nuilais" veikla. Vyresniesiems atsakymas tenka ne už tai, kad jie, pasenėję, greit nepasidalina, bet kad savo vaikus ir apskritai jaunimą iš pat mažens neparengė idėjiškai, politiškai ir kultūriškai savo įpėdiniais — kovojančiais lietuviais. Jauniems neįsikipti, kad mes skiriamės nuo vietinės visuomenės, nes mūsų paskirtis visai kita.

Amerikiečiai, nieko nepraradę, gali pramogauti. Gi mes siekiame atgauti, kas iš mūsų išplėta.

Pradžioje vaikai dar esą būvę per maži tokiems dalykams suprasti. Vėl gi bailiesiems atrodė nepatogu, lyg ir nusikaltimas prieš "kitus" — amerikiečius būti karštai lietuviškais. O paskui vaikai užaugo, išsimokė ir patys tėvams pradėjo skelbti atsineštas dažnai iš pakairėjųsių aukštųjų mokyklų idėjas. Neretas reiškinys, kad dažnoji šeimoj dar ir dabar vaikai aiškiai nežino, kodėl jų tėvai iš Lietuvos pabėgo, arba visai netiki, ką šie pasakoja iš savo pergyvenimų.

Laiku nesuskatus misijonieriauti, jaunieji dabar mums jau aiškina apie "palaisvėjimą" ir "gyvenimo pagerėjimą" Lietuvoje, vis pridurdami, kad greičiausiai esame pasprukę tik nuo mums nepatinkamos politikos. Mat, jiems visai nekalta į galvas, kad žmonės bėgo, gelbėdami gyvybę!

Patrūnijusios "platformos"

Po visos eilės "sugestijų" anksčiau štai dar vienas, naujausias paraginimas, kad senieji greičiau trauktųsi jaunimui iš kelio. "Dirvoje" (1972 m. Nr. 24) S. Šimoliūnas taip advokatauja jauniesiems: "Gal būt, kad nunokę 60-70-mečiai jaunuoliai tebegyvena savo išvaizdos "platformomis", bet tenka pagalvoti, kad mūsų jaunimas nebeįmanoma suvaryti ant senų ir laiko tėkmėje patrūnijusių platformų... Leiskime visam jaunimui išdiskutuoti šių dienų išsivijojimo lietuvių jaunimo problemas".

Jau berods baigiasi antras dešimtmetis, kai jaunieji "tebediskutuoją" vis tą pačią ir niekad neišsprendžiamą "problema": ar lietuviybė vertybė ir ar verta būti lietuviu. Tik vargu dėl šios "darnos be galo" bus kada galutinai susitarta. O nuo teigiamo šio klausimo išsprendimo juk priklausytų ateities lietuviškajai veiklai. Toliau "diskutuoti" jau nebėra ir kada, laikas vėlyvas — reikia veikti ir pagaliau po visokių abejonių ir svyravimų stoti į vietas, kurių jaunimui atkaklus seniai vis dar neva ne užleidžia.

Prietariai ir netesėtos pareigos

Jau laikas atsakyti trijų vis labiau įsigalintų prietarų: 1) šiandienos lietuviškos veiklos uždavinius gali sėkmingai išspręsti ir mažai patirties turį jaunieji; 2) amerikinės mokyklos diplomai jau yra našaus, išstver-

mingo, tautinio darbo laidas; 3) šiame krašte gimimo ir užaugimo faktas jau užtikrina politiniais ir visuomeniniais klausimais nusistatymo neklaidingumą.

Dabartinės gyvenimo apraiškos ir jaunuomenės tarpe plintantis blūdiškas rodo tokio mūsų tikėjimo jaunųjų išmone klaidingumą.

Jaunatvė, kad ir kažin kaip žavinga ji bebūtų, toli gražu nepakankama sąlyga nei dabarties painiems klausimams spręsti nei ateičiai numatyti nei tinkamiausiam veikimo būdui pasirinkti nei pagaliau išstvermei užtikrinti.

Diplomo įsigijimas ypač parausėjusiose aukštojo mokslo įstaigose su atitinkamu jaunolio mąstysenai poveikiu visai nereiškia tinkamo pasiruošimo veikti lietuviškųjų reikalų srityje. Esti kaip tik atvirkščiai: jaunųjų akademikų pažiūros dažnai prieštarauja patiems mūsų tautinių tikslų pagrindams. Piktinaudojamos demokratinės laisvės jauną žmogų nuvilioja išsiblokti iš bet kokio kūrybinio darbo, jau nekalbant apie pasiaukojimą lietuviybei.

Kad taip dalykai pakryps, mes, išsiviję, laiku nenumatėm ir visai nesitikijom. Užtat dabar nedera lengvapėdiškai trauktis, palikus jaunimą klampiose kryžkelėse, ir, pasiskelbus karštiniais, išsisklaidyti į šiltuosius pasviečius vadinamuoju "gyvenimo saulėlydžiu" pasidžiaugti. Reiktų dar mėginti atlikti tai,

ką buvome palikę "laiko tėkmei" doroti.

Balsai nuo jaunųjų "platformų"

Dirstelėkime, kaip protauja kai kurie jaunimo pirmanai, kokią jie numato ateitį.

Štai Vasario 16-sios paminėjime Sydnejuje, Australijoje, paskaitininkas Ridas Daukus, jaunosios inteligentijos atstovas, Canberros universitete išsėjęs mokslo. Jis šnekėjo apie du pagrindinius ateities rūpesčius. Vienas jų lietuvių kalba. Mūsų jaunimas ir akademikai juo toliau juo sunkiau valdys liet. kalbą, bet vis tiek dar norės pasilikti liet. visuomenėje. Todėl būsiąs reikalsas liet. laikraščiuose ir parangose naudotis anglų kalba.

Paskaitininkas šnekėjo ir apie mūsų pažiūras į vadinamą bendravimą su Lietuva ir tenykdžiais lietuviais. Jau dabar tarp vyresniųjų ir dabartinės jaunios kartos atsiradusi skirtybė, kuri ateityje būsiąti dar didesnė. Jaunieji, paveikti dabar madingų, nuolat kartojamų šūkių "ateisti ir užmiršti", linkę, o ateityje dar labiau linksią be atodairos palaikyti ryšius su Lietuva, o taitai esą priešiną mūsų vyresniųjų nusistatymui. ("Dirva", 1972 m. Nr. 15).

R. Daukus paskaita buvusi gerai paruošta, jo kalba — be akcento. Dabartinio jaunimo požiūris dėl ateities, tur būt, bus teisingai aptaręs. Tačiau čia jis pats nesužino jokia savita, naujesne mintimi, o svarbiausia beveik neužiežė jokios vilties ateičiai. Jaunajai kartai neįsivengiamas svetimų kalbų mokėjimas. Tačiau stebina, kad ji, jausdama savo liet. kilmę, nežada gerai išmokti ir liet. kalbą. Iš kur tada išdygs ir kaip susikurs ta liet. visuomenė, kurioje akademikai dar vis dėlto norės pasilikti? Savitarp bendraudamas, jaunimas ir dabar šnekasi angliškai. Net šokių ir dainų šventėse, kurios skelbiamos lietuviybės manifestacijomis, dalyvaujantis jaunimas šnekasi dažniausiai angliškai. Tačiau be savosios kalbos neįma-

noma jokia lietuviybė ir jokia lietuviškoji visuomenė, gal tik su labai retomis išimtimis. Be tautinės kalbos išsivijoje greit išblėstų kūrybinė veikla. Nesant raštingo liet. prieauglio, kad ir būtų daug iškilų įvairių savųjų profesionalų, niekas nesusgebės savąja kalba parašyti net žinių gabalėlio. Laikraštija ir dailioji raštija būtų pasmerкта žlugti. Gi mūsų parangos svetimajai kalbai jau savaime liudyti lietuviybės nuosmukį.

"Jei tauta nori pasilikti ištikimau sau, ji pirmiausia turi pasilikti ištikimau savo kalbai" — primena J. Eretas. O išsiviję, būdama tautos dalimi, nuo šios pareigos taip pat neatleidžiama, ypač jei išsiviję ar jų šviesučių profesionalų, niekas nesusidarytų jausminis artumumas. Kad pavertiesiems reikia patikti ne politikavimu, bet tauti-

nės kultūros palaikymu, kaip skelbia bendravimo šalininkai, tai ir tada tikslo vargu pasiektum, nes savo kultūra be savos kalbos sunkiai įsivaizduojama. Jei jaunimas Lietuvoje dabar žūt būt kaujasi dėl laisvės, tai ir kalbos reikalsas ten nėra antroje vietoje.

(Bus daugiau)

SKAITYK PATS IR PARAGING KITOS SKAITYTI NAUJIENAS

Raginkite savo apylinkę augti - taupykite!

Pas mus taupomi jūsų pinigai atlieka didelių darbus. Pirmia, jie padeda Jums pasiekti asmeniškus jūsų užsimojimus. Antra, jie padeda sukurti geresnę apylinkės bendruomenę ir parūpina fondus namams įsigyti. Taupykite dabar. Santaupos, padėtos prieš 10 mėnesio dieną, neša nuostabių nuo mėnesio pirmos.

6% PER ANNUM ON SAVINGS CERTIFICATES OF \$5,000, OR MORE, 2 YEAR MATURITY.

5% UNIVEST TAUPYMO SĄSKAITOMS.

Taupymo Indėliai Apdrausti iki \$20,000.

UNIVERSAL

SAVINGS & LOAN ASSOCIATION

1800 So. Halsted St. Chicago, Ill. 60608

VIENA STIPRIAUSIŲ BENDROVIŲ, TURINTI DIDELES ATSARGAS

Isteigta 1923 metais Tel. 421-3070

Istaigos pietuose kiemas automobiliams pastatyti

Jau išėjo seniai laukta

Juozės Vaičiūnienės knyga

TAUTINIŲ ŠOKIŲ ŠVENČIŲ TAKAIS

100 didelio formato psl., daug paveikslų. Kaina \$2.00.

Persiuntimui paštu reikia pridėti 25 c. egzemplioriui.

Ansambliai, chorai, grupės, užsakydamos 10 ar daugiau egzempliorių, nemoka pašto persiuntimo išlaidų.

Knygą galima gauti Naujienose arba pasiunčiant čekį ar Money orderį tokiu adresu:

NAUJIENOS
1739 So. Halsted St., Chicago, Ill. 60608

